

# כך נדקר אהרון גרוס וזה מה שקרה אחרי שהופקר עליידי חבריו



לתקנות הבטיחות שלפיהן אמורים לנהוג תושבי קריית-ארבע ותושבי חברון היהודיים כשהם נמצאים בעיר. ההוראות אומרות שעליהם להיות תמיד בזוגות. לפחות.

גרוס היה מזויין אמנם בנשק חם, אך למעשה לא היה לו ידע רב בשימוש בו. הוא לא היה חייל, ולא עבר אימונים צבאיים. צה"ל מספק לכל תושבי קריית-ארבע וחברון (היהודיים) נשק, אחרי אימונים קצרים ביותר, הכוללים מיטווח.

המכונות שלה המתין גרוס התאחרה, והדבר הביא עליו את מותו.

אהרון גרוס ניצב על אי-התנועה שבמרכז הכיכר ליד השוק של חברון. הוא המתין ביום החמישי, בשעה 1 בצהריים, למכונת הגיי-אס-סי שהובילה ילדים מקריית-ארבע ומבית-רומנו שלב חברון. אהרון גרוס היה אמור ללוות את המכונת ולאבטח אותה. לשם כך הוא היה מצוייד בעוזי. תת-המיקלע היה תלוי על כתפו, ולא מוצלב על חזהו. כשהוא מוכן לירי.

קודם לכן ערך אהרון גרוס קניות בשוק, שדוכניו נראים בתמונה מאחורי המכונות החונות. הוא נמרד מאחד מחבריו, חיים גנץ, וניצב לבדו, בניגוד מוחלט



**שלב אחרי שלב** צוות העולם הזה שהיה בחברון מתוארת כאן ההתנקשות באהרון גרוס, ומה שאירע אחריה, בתמונות ובהסברים לתמונות. זהו שיחזור מדויק של מה שאירע בחברון ביום חמישי בשעות המוקדמות של אחר-צהריים. כל אחד מהמיספרים בתרשים מתייחס לאחת התמונות בעמוד, הממוספרות בהתאמה.

(המשך מעמוד 5)

קודם, וכבר יושב במשמרת במאהל המחאה. שלושה ריגלי ישראל מתבררים ברוח. אוהל צבאי גדול, שני קרוונים, הכל ריק, אפרים ישב בתוך האוהל הצבאי. על הספסל מאחוריו היו מונחים כמה סיפרי קודש מכוסים באבק.

אפרים הסביר כי כל מתנחלי-גבר המגיע לחברון חותם על נשק. היכן? בנשקיה הסמוכה לבית-דומנו, הוא אומר בשיא הטיבעיות. צה"ל נותן למתנחלים שיעורים בשימוש בנשק ואף מארגן למענם מוטווחים. הוא עצמו

בניין גדול המוקף גדרות תיל, לידו נמצא המאהל שהקימו המתנחלים לפני כמה שבועות. הם החליטו לשבות שביתת-שבת ליד בית-המימשל במח"א על המדיניות הרכה, לדבריהם, של כוחות הביטחון כלפי האוכלוסיה הערבית בשטחים בכלל ובחברון בפרט.

ביום הראשון השבוע היה שם רק בחור אחד. אפרים כץ, צעיר בן 17 וחצי מכפר-סבא. הוא הגיע לחברון שבוע

על כולם להתאסף על הגיבעה שליד בית-המימשל הצבאי, שם עמד לנחות מטוקו של ארנס.

עשרות בחורי ישיבה הגיעו וזעמים למקום. הם רצו לדבר עם ארנס ולנצל את המצב כעודו חם. הם רצו להביע את דרישותיהם וטענותיהם על המדיניות הרכה. אך ארנס לא רצה לדבר איתם. הוא הגיע למקום יחד עם אלוף פיקוד-המרכז, אורי אור, כדי להתרשם

במו עיניו מן המצב בחברון. המתנחלים זעמו. הם לא היו מוכנים לקבל יחס שכזה, הם הרי אדוני העיר, ומייד התנפלו על שר-הביטחון בקריאות "רוצח!". הם ניסו לחסום את דרכה של המכונת בה נסע והמומה התחוללה במקום.

אחרי שנסע שר-הביטחון, אסף הרב לוינגר את חסידיו ונשא לפנייהם נאום

## אדוני העיר הזועמים

**ביום החמישי**, בשעת התפילה בבית-רומנו, אמר הרב אליהו ארבל כי יש להתפלל לשלומם של אהרון גרוס, וזמן קצר אחרי כן אמר כי יש לשאת תפילה לעילוי נשמות. כך נודע לבחורי הישיבה כי גרוס מת. אחרי כן עברה הודעה בכל המרכזים היהודיים בעיר ובקריית-ארבע, כי שר-הביטחון עומד להגיע לעיר, וכי

עדיין לא קיבל נשק, מכיוון שהגיע לשם רק לפני שבוע. הוא הגיע לחברון כדי ללמוד בישיבה. בינתיים לא החליט אם יתגייס לצבא אחרי סיום לימודיו. אולי כן ואולי לא. יכול להיות שימשיך את דרכו בישיבת-הסדר באיזשהו מקום.

אפרים חושב שזה בסדר גמור שיהודים חוזרים לבתים שלהם בחברון ובכל מקום אחר בגדה. אלה בתים שהיו שייכים ליהודים בעבר. אפילו הערבים, הוא מוסיף, חזרו אחרי מלחמת ששת-הימים לבתים שלהם בחיפה. כאן לפחות משלמים להם כסף טוב עבור הבתים שהם מפנים. בחיפה הערבים לא שילמו ליהודים כלום. כך סיפר לו חבר שלו וכך הוא מאמין. הכל ברור לו, איך שום ספקות. הוא גם בטוח שהרופאים הערבים



5 כאן נראה מירדף המכונות המטורף, שהתנהל ברחוב המוליך מהכיכר שליד השוק אל חניון האוטובוסים. כשמצידי הימני נראית הגדר המקיפה את בית-הקברות הגדול שבמרכז העיר. מוטי נחמני, שחזר מן המירדף הרגיל שניהל אל השוק, הזעיק את חבריו והסביר להם שהיו אלה ערבים שהתנקשו ביהודי. כאשר שמעו זאת הערבים, הם התחילו מייד להימלט מהשוק לכל עבר, ברגל ובמכונות. היה ברור להם שניקמת הדם תתחיל מייד. בינתיים הגיעה מכונת הגיי-אס-סי שלה המתין קודם לכן אהרון גרוס. המתנחלים אירגנו מייד מירדף רכוב חמוז. המתנקשים באהרון גרוס כבר נמלטו מזמן, ברגל. אך זה לא היה חשוב למתנחלים. הם רצו לפגוע בערבים, יהיו מי שיהיו.

המכונת האחרונה שהספיקה להימלט מכיוון השוק, לפני שהתארגן המירדף במכונת של המתנחלים, היתה מכונת פזו. הגיי-אס-סי של המתנחלים רדפה אחריה, כשהמתנחלים יורים לעברה ולעבר המכונות שהיו לפניו בכלי-הנשק שבידיהם. לבסוף הם הצליחו לפגוע בגלגלי המכונת, והיה עליהם להיעצר.

כדי להסביר מאוחר יותר את הירי חסר-האבחנה לעבר הערבים, המציאו המתנחלים את השקר על כך שהמתנקשים באהרון גרוס באו במכונת פזו.



4 אהרון גרוס. מצוע קשה וזב דם, רץ לעבר הרחוב המוביל אל בית-הכנסת אברהם אבינו, שאינו מרוחק מהשוק. דמו כיסה את פניו, והוא לא יכול היה לראות את אשר לפניו. הוא התמוטט ונפל בפתח הסימטה המוליכה לתוך השוק. הקונים בשוק, יהודים וערבים, שלא היו עדים להתנקשות עצמה, לא ידעו מיהו.

על-מי חוקי הגיונול הנהוגים בחברון, לא העלו על דעתם החיילים או המתנחלים לסייע לערבי מצוע. המתנחלים בחברון ובקריית-ארבע מתחנכים ברובם על האמירה. הטוב בגויים - הרוג, או בלבושה העממי - ערבי טוב הוא ערבי מת. מראהו של ערבי מצוע יכול לעורר אצלם רק שימחה. קשה להניח שאילו היו הערבים יודעים שהמצוע הוא מתנחל, הם היו עוזרים לו. בעיני הערבים בחברון גרועים המתנחלים גם מחיילי צה"ל, ונראים בעיניהם כמי שבאו לנשל אותם מבתיהם ומאדמתם, ואינם ראויים לשום רחמים אנושיים.

אך העובדה שהמצוע לא היה מזויין, הכריעה לבסוף את הכף לטובת האפשרות שהמצוע הוא ערבי. אחד הערבים בשוק, עזיז אבו-סינינה, אף היה סבור שהוא יודע מיהו בדיוק; בנו, אחיו של מי שנאסר אחרי שנאשם בהתנקשות בששת בחורי הישיבה. פניו של אהרון גרוס היו מכוסים בדם, ואיי-אמפר היה לזהותו בביורר. האפשרות שהמתנחלים הרגו את אחיו של האסיר נראתה לערבים בחברון סבירה בהחלט.